

Fjerde særudgave – Gröning i film

Nummer 4, Rosenheim, i slutningen af oktober 1949

Sandheden sejrer!

I München, Essen og Gelsenkirchen, er den længe ventede dokumentarfilm fra Rolf-Engler-Filmselskabet om Bruno Grönings virke blevet uropført den 21. oktober. Dermed har endelig de utallige tusinde, der i disse måneder med brændende interesse har fulgt udtalelser om Gröning, og har stræbt efter et personligt møde med ham, i det mindste gennem en præcist optaget film, fået mulighed for at opleve mange af de lige så bevægende som interessante ting, der foregår omkring ham, og derigennem kunnet danne sig deres første egne mening om ham.

Vores medarbejder forbinder, med beretningen om filmen, samtidig en oversigt over de nuværende udtalelser om Gröning, som gennem denne film utvivlsomt vil træde ind i en ny fase, og om planerne for Gröning-kurstederne, hvis nødvendighed bl.a. også tydeligt bliver bevist gennem denne dokumentarfilm.

Meningsstrid og folkets mening

Den, der i en meningsstrid vil kompensere den åbenlyse mangel på effektive, saglige argumenter gennem en massiv indsats af personlige fornærmelser, er ikke et anbefalende vidne for sin egen sag (for slet ikke at tale om sin person). Betragtet på denne måde, har forfatterne af de mangfoldige smædeskrifter mod Bruno Gröning kun blotet sig selv overfor offentligheden: Den, der må kæmpe med så ringeagtede våben, indrømmer i grunden, at han allerede har kapituleret overfor et sammenstød med en

virkelig alvorlig åndelig modsætning, og at han kun er en meget for dårlig taber til at indrømme denne kendsgerning. Den almindelige mening har tydeligt nok afvist dette forsøg på at sætte onde tunger i gang om sagen og om personen Bruno Gröning. Hvis vi vil tale om en meningskamp om Gröning, så kan vi roligt lægge denne ekstra-bladskampagne til side. Den er kun interessant for dommeren, i hvis hænder Gröning selv har lagt dem.

Mennesker som os

Under "meningskamp" forstår vi modsætningen mellem hele tiden alvorligt mente opfattelser, hvor i det mindste anstrengelsen for at nå til en virkelig opklaring af Grönings hidtil helt uforklarlige helbredelsesresultater, må kunne ses. Det er langt fra alle, der personligt kender den mand, som de ofte angriber med en rigtig skarp pen. Det får nogle læger til ikke kun meget overlegent at dømme Gröning, men også simpelthen at kalde de mennesker, der søger og finder helbredelse hos Gröning, for "neurotikere", "primitive personligheder" eller beklagelsesværdige ofre for en "massepsykose". Det skorter ikke på antydninger om, at angiveligt lignende helbredelser i "utallige" tilfælde, uden at gøre meget væsen af det, er blevet opnået af læger, for Grönings "kunster" indeholder intet nyt. Forfatterne af sådanne artikler glemmer kun én ting, at langt de fleste af dem, der med et sidste håb om helbredelse længes efter et møde med Gröning, ikke kun allerede har været i forgæves behandling hos en, men for det meste hos mange læger. Helt bort- [i den foreliggende kopi er teksten skåret bort her] at studere. Kritikken af, at mange, som lægerne ikke har kunnet hjælpe, ikke straks ved det første møde med Bruno Gröning var blevet helbredt for deres lidelse, er ufrugtbar og unfair. I en lille by ikke langt fra München, har befolkningen givet forfatteren til sådan et alt for overlegent angreb et meget tydeligt svar: hans praksis bliver ikke besøgt i den følgende tid. Denne lille hændelse viser, at det massive lægevidenskabelige frontalangreb på ingen måde ryster tilliden til Gröning. Det fører tværtimod til noget helt andet, som ingen kan være interesseret i: til en tillidskrise til lægevidenskaben.

Grundene hertil er indlysende: Enhver, der søger med åbne øjne, finder en hel række tilfælde, hvor Gröning påviseligt har opnået helbredelse, som ingen kan benægte. Den der alligevel forsøger at benægte disse kendsgerninger, skal ikke undre sig over, at han ikke selv bliver mødt med tillid.

Det er derfor på tide højt og tydeligt at fremhæve, at antallet af læger, der gang på gang frimodigt griber den fremstrakte hånd og åbent samarbejder med ham, stadig vokser. Ofte og oftere kommer patienter med en nøjagtig forundersøgelsesberetning fra deres læger, som selv har rådet dem til at bede Gröning om helbredelse. Ofte følger de endog selv med deres syge, og taler med ham om, hvordan og på hvilken måde efterbehandlingen skal foregå. Hele tiden finder læger til ham, og beder

ham om fjerndiagnoser og fjernhelbredelser for deres syge, hvis mange gange uigennemskuelige sygdomsbillede ikke kan forklares med videnskabelige midler.

Dette direkte samvirke med Gröning, som påkalder hans hjælp der, hvor den sædvanlige lægekunst har fundet sine grænser, finder vi i hvert fald også mere frugtbart, og på længere sigt også mere lærerigt for lægevidenskaben, end forsøget på allerede i dag at "afsløre" Grönings hemmelighed, og at ville propagandere for hans kraft som almindeligt anvendelig.

Meningsstrid og folkemening

Når professor Fischer, hvem ingen vil fratage hans fortjeneste i begyndelsen ved en alvorlig kontrol af helbredelserne, allerede i dag mener at have afsløret dette "Gröning-trick" i en forbindelse mellem fremmedsuggestion og selvsuggestion, så anser vi det for en fejltagelse. At Gröning på en usædvanlig måde får patientens egen livskraft til at arbejde med (er det allerede selvsuggestion?), er kendt, og at hans ord virker ledende på dem (er det allerede fremmed-suggestion?), vil ingen betvivle. Men at det alt sammen kun er en ret begrænset del af helbredelsen, ved enhver, der kender ham. Hvordan ville, hvis denne forklaring var rigtig, en fjernhelbredelse kunne ske, som patienten selv endnu ikke vidste noget om? Hvor ofte får en på gådefuld vis helbredt syg ikke først bagefter at vide, at en eller anden bekendt har bedt for ham hos Gröning, da han følte, at helbredelsen begyndte?

I det mindste bekræfter professor Fischer, at Gröning har vist lægevidenskaben en meget bemærkelsesværdig ny vej: Hidtil yderst tidsrøvende, dyre og problematiske behandlingsmetoder, bliver derved afkortet og mere sikkert udført. Indflydelse på kredsløbet, der for eksempel ved hjælp af "autogen træning" kan tage flere uger, ja, måneder, klarer Gröning i løbet af samme antal minutter. Hans efterlignere vil ganske vist også have brug for længere tid her. Hvis sådan en ny vej var blevet åbnet af en berømt universitetsprofessor, ville professor Fischer så nøjes med at kalde det et "trick"?

Men tilbage til dokumentarfilmen! Den vil, vi gentager denne overbevisning, bringe debatten om Grönings udtalelser og troen på hans helbredende kraft, ud til en meget bredere kreds. Mange læger, embedsmænd, delegerede osv., der allerede længe har interesseret sig brændende for ham, ville dog ikke tage det sidste skridt, at besøge "mirakeldoktoren" ved højlys dag. Nu vil de få deres første møde med fænomenet Gröning i biografens neutrale og diskrete mørke. Vi håber, at de medbringer den fordomsfrie og alvorlige holdning, som begge er uundværlige, når et spørgsmål, der berører et helt folk, skal bedømmes. Hvad dette folk, blandt hvilket vi gang på gang har stået foran Traberhof med åbne øjne og ører og medfølelse hjerter, har ventet af ham, er ganske klart. Og det er godt, at de ved det, og kan tage det med i deres meningsdannelse:

Folket er overbevist om, at Gröning virkelig kan helbrede. Det ønsker derfor, at hans kraft så hurtigt som muligt, uden forstyrrende forhindringer, kommer de syge til gode.

Det ønsker, at de kursteder Gröning stræber efter, bliver oprettet uden forsinkelser, og at de personligheder fra kommune og med indflydelse eller rigdom, der er i stand til det, uden tøven gør alt for at aflaste Gröning for det tekniske og økonomiske forarbejde, som er nødvendigt for at nå dette mål. Hver time, han selv må bruge på dette, er tabt for de talløse lidende, der har brug for hans hjælp. Folket vil hilse ethvert forsøg velkomment, der giver Gröning mulighed for at arbejde på sin egen måde, med frie hænder og ryg.

Hvis de ansvarlige, som det angår, fra dokumentarfilmen blot får denne ene overbevisning med hjem, med i parlamentet og med i vagtrummet, at fortvivlelsen hos de mange titusinder af syge og handicappede, der bekymrede og håbende kalder på Grönings hjælp, retfærdiggør den fordomsfrie beslutning om indretningen af sådanne kursteder – så vil man virkelig kunne sige, at denne film ikke har forfejlet sin virkning.

Forbud mod sandheden?

Men forfatningen beskytter den!

Nogle herrer, der beklæder store stillinger i sundhedsvæsenet, har i et telegram til højkommisær mr. John J. McCloy, til delstatskommisær for Bayern, mr. Murray D. van Wagoner, og til den tyske filmproduktions selvkontrol, krævet et forbud mod fremvisningen af Gröning-filmen. De taler om, at "efter de hidtidige erfaringer i Bayern, kan der ved folkets psykologiske situation frygtes alvorlige sundhedsmæssige skader og forstyrrelse af den offentlige orden ved sådan en Gröning-film". Ingen af afsenderne af telegrammet har set filmen.

Hvad skal dette krav om et forfatningsstridigt filmforbud? Det "tyske filmerhvervslivs frivillige selvkontrol" har jo allerede talt. Samtlige 11 medlemmer var til stede, og de havde kun brug for nogle minutters diskussion for at konstatere, at der ikke kan rejses nogen som helst indvendinger mod denne objektive dokumentarfilm. Den blev derfor frigivet til fremvisning uden nogen som helst restriktioner.

Tilbage er altså kun en henvendelse fra besættelsesmagtens højeste instans! Her begynder telegrammet at blive et politisk spørgsmål, der ligger langt over sagen om Gröning-filmen. Dens forfattere vil muligvis have bemærket, at de amerikanske instanser stadig har trukket sig mere og mere tilbage fra indblanding i indre tyske anliggender. Det er et glædeligt politisk fremskridt. Og nu kommer dr. Weiler¹ med nogle andre herrer, og beder telegrafisk amerikanerne om et påbud i sådan et rent indre tysk spørgsmål, som opførelsen af en helt upolitisk film, kun fordi hverken forbundsforfatningen eller den bayriske forfatning mere giver mulighed for at bekræfte en hovmodig intolerance. Den kendsgerning, at der blandt de mænd, som under forbud af den bayriske statsregering ringer til besættelsesmagten, stiller også dr. G.

¹ Anmærkning fra Bruno Gröning Stiftung: Dr. Karl Werner, formand for den bayriske lægeforening

Seiffert, en fungerende kontorchef i statsministeriet for indre anliggender, den bayriske regering overfor det spørgsmål, om deres tjenestemænd har tilladelse til en sådan privat "udenrigspolitik".

De der har set Gröning-filmen, ved, at han hverken gør nogen syge eller forstyrrer den offentlige orden. Så er det, at dr. Weiler og hans tilhængere i biografen griber til plagerierne. Men så skulle man ikke forbyde filmen, men ved politiets indgreb nedlægge fredsforstyrrelsernes håndværk. I sidste ende beskytter forfatningen meningsfriheden, og ikke dem, der i givet fald begår hærværk imod den. Så meget om den politiske side af sagen.

Men for folket bliver der imidlertid noget andet. Tydeligt udtrykt siger telegrammet følgende: Folket er for dumt og for umodent til, at man burde vise dem denne film. Vi må spørge, hvem giver afsenderen af telegrammet ret til at bedømme os sådan? Er vi virkelig igen så vidt, at en eller anden funktionær i en erhvervsorganisation, ligesom forhenværende dr. Goebbels kan befale, hvad vi små skatte- og bidragsydere må have lov til at se og hvad ikke? Vi tror det ikke! Det provokerer kun folkets vrede, der si- [I den foreliggende kopi er teksten skåret af her]

Et ubestikkeligt dokument

Midt i august begyndte optagelsesarbejdet, og siden er næsten alle væsentlige begivenheder med kameraets ubestikkelige nøjagtighed blevet fastholdt. Filmen, som nu bliver vist, omfatter ikke en femtedel af det optagne materiale, men får for publikum fat på så mange forskellige eksempler som muligt af Grönings arbejde. Rolf Engler lægger imidlertid den største vægt på, at det herved på ingen måde drejer sig om tentenditøse udsnit, der viser Grönings virke i et bestemt propagandistisk lys. Hvis man i stedet for de 2.000 meter, som bliver vist i biografen, lod de i alt optagne 11.000 meter løbe – ville slutresultatet ikke være anderledes. Gröning selv ville også have modsat sig enhver propagandistisk fordrejning. I sin ubønhørlige sandhedskærlighed vil han ikke have noget forfalsket, noget arrangeret. Vores reporter var selv, ved optagelserne for nylig, vidne til følgende lille begivenhed: Gröning havde trykket en patient en af de kendte sølvkugler i hånden. Kameramanden Höcht havde ikke kunnet gribe øjeblikket og filme den lille scene, og bad ham nu om at gentage det, så det kunne filmes. "Det går desværre ikke! Så ville det jo være arrangeret!" afviste Gröning – og henviste Höcht til at passe på næste lignende tilfælde. Uden regi, uden et arrangeret billede, uden en eller anden filmvandt medspiller, måtte optagerleder Gerhard Schindler ofte, under de mest ugunstige optagerbetingelser, søge at gribe kendsgerningerne, hvor de var at finde. Lige så vanskeligt, som alt var for produktionen, lige så befordrende var det umiddelbart menneskelige og overordentligt sympatiske, som også berørte tilskuerne i biografen.

Ved en af de første prøvefremvisninger, viste der sig allerede en i mellemtiden mange gange bekræftet begivenhed: Bruno Gröning siger i filmen, hvordan en patient skal sidde bedst muligt for at kunne modtage den helbredende stråling. Mr. St..., en amerikaner, der med et svagt smil havde set på den gamle verdens villighed til at tro, indtog som tegn på sin skepsis lige den modsatte holdning. Men han kunne dog ikke helt undvige Grönings ord – og straks røg det ud af munden på ham: ”Forbandet, jeg har jo alligevel mærket det.” (nemlig den lette prikken, som er det første tegn på en patients modtagelse af Grönings kraft). Men før vi kritisk vender os til dette emne:

Hvad viser filmen?

Alle, der endnu ikke har set Gröning, får gennem filmen et meget klart indtryk af hans personlighed, og af måden, hvorpå han udfører de helbredende behandlinger. Den der kender Gröning, vil også straks igen være i begivenhedernes tryllekreds ved endnu engang at få lov til at opleve så mange væsentlige punkter af hans veje. Der er huset i Herford, hvor han helbredte den unge Hülsmann (den helbredelse, der så hurtigt gjorde hans kraft kendt i hele offentligheden), der er de første timer i Bayern efter det smålige forbud i Westfalen, der er den stadig uendeligt voksende tilstrømning af helsesøgende til Rosenheim, som gør det klart, at Gröning ikke kan opholde sig et eller andet sted i få minutter, uden at være omringet af syge og invalider, af helsesøgende og nysgerrige. – Hvor har denne mand, der er en uselvisk hjælper for alle andre, blot en eneste time alene for sig selv? Der er de rystende scener fra Traberhof, som med en klarhed uden medlidenhed, også viser den mest afstumpede den grusomme, umådelige lidelse. Titusinder, krævende, bønfaldende, bedende, i den lange ventetid sammenføjjet til en eneste troens stemme. Spontant lyder Te Deum, når atter en i disse ulykkeliges kreds opnår den næsten ubegribelige lykke, at få en ikke mere forventet helbredelse. Filmen viser godt nok også den latente fare ved en sådan masseansamling af syge, lynhurtigt åbenbaret i en med kameraet mesterligt indfanget nattetime, hvor der i Grönings fravær viser sig en uvedkommende, der har svunget sig op på altanen, og gennem en ophidsende tale har revet et antal syge i de grufuldeste vrængbilleder af religiøst vanvid.

Det interessanteste er naturligvis de talrige billedreportager af enkelte helbredende behandlinger. Grönings arbejdsmåde er – filmet rent, klart og uden noget hemmelighedskræmmeri – fremstillet mange forskellige former. Man kan iagttage alt – hvad der netop er synligt. Og også af det usynlige, af virkningen fra den enestående personlighed, formidler filmen i det mindste en anelse. Den uforstyrrelige ro hos den, der er sikker og bevidst om sit kald, den opofrende godhed og villighed til at hjælpe, der ikke under sig selv ro for at kunne hjælpe andre, taler til os fra hvert billede – og de, der kender Gröning, ved, at det ikke er nogen ”arrangeret” optagelse: Sådan er Gröning! Vi hører ham tale. Også det hører med til at lære ham at kende.

Optagerlederen Gerhard Schindler, og mændene ved kameraet, Bert Höcht og Hans Lutz, fortjener tak for, at de med deres arbejde er trådt helt bag sagen, og – ved alle kunstneriske kvaliteter ved optagelserne – bevidst har stillet gengivelsen af den videnskabelige nøjagtighed over opnåelsen af filmiske effekter. Rolf Engler bevarer ved sin indgriben i dialogen hele tiden den rolige saglighed. Grönings overbeviste venner takker ham også for det, for de ved, at sandheden uden banalitet, bedst tjener hans værk. Filmen formår slet ikke at udtrykke alt, hvad der er at sige om Grönings personlighed. Men det den viser, er i overensstemmelse med fakta.

Er Gröning-filmen en bro til fjernhelbredelse?

Vi fortalte tidligere om mr. St...s lille oplevelse, der, helt uden at tro, ja endog modstræbende, alligevel blev berørt af Grönings besynderlige kraft, der på uforklarlig vis også udstråler fra filmen. Mange har siden gjort samme iagttagelse. Og pludselig var spørgsmålet der:

Er Gröning-filmen en bro til fjernhelbredelse?

For der er sket en fjernhelbredelse, når der uden den umiddelbare tilstedeværelse af "helbredsgiveren" sker forandringer i sundhedstilstanden hos mennesker, der kan, ja må være blevet bragt i forbindelse med hans påvirkning. Man kunne her trække mange gådefulde helbredelser frem til sammenligning – helbredelser i forbindelse med "påvirkede" genstande, billeder, sølvkugler og andet, ja også helbredelser, der må være kommet gennem et sygt menneskes meget intensive åndelige og sjælelige indstilling på Gröning, da ingen anden helbredelsesfremmende ting har kunnet virke på disse syge. Hvordan man end vil forklare sådanne hændelser – de er sket så mange gange, at man ikke mere kan tvivle på, at de er virkelige.

Filmen viser derfor bl.a. eksemplet på en handicappet fra første verdenskrig, som for næsten en menneskealder siden havde mistet evnen til at tale, og – blot fordi han havde skrevet en inderlig bøn til Gröning (brevet blev ikke engang sendt) – kunne tale igen. Lydbåndet har fastholdt denne mands stemme.

Et andet eksempel viser endnu engang mangesidigheden af den helbredende virkning ved et møde med Gröning. Familien St... fra en af Münchens forstæder, er en sudetertysk flygtningefamilie, hvor der efter alle de frygtelige ting, de har oplevet, er kommet alle slags sundhedsmæssige skader. Man kan ikke netop sige, at det her drejer sig om psykiske sygdomme, men muligvis har alligevel sjælelige ting været medbestemmende for sygdomsbilledet. Fru St... hørte over radioen et interview med Gröning. Hun følte sig på en uforklarlig måde påvirket af stemmen, der trængte ud til hende fra æteren, fra tankerne hun hørte. Endnu samme nat mærkede hun, hvordan de hidtil konstante smerter fra en alvorlig mavelidelse aftog, og til sidst helt forsvandt. Det er nu seks uger siden. Fru St... har ikke siden rørt nogen af de ellers flere gange

dagligt ordinerede medikamenter, og har det fortræffeligt med det. På grund af dette "mirakel", fik hun sin søster og sin mor med til Traberhof, og de deltog der i den store massehelbredelse den 9. september. Det skal fremhæves, at de allerede derved var i en altovervejende troende stemning. I et øjeblik, hvor de slet ikke tænkte på deres egen lidelse, men med yderste spænding iagttog helbredelsen af et hidtil lammet barn, mærkede de pludselig, at også deres smerter var forsvundet. Hos den unge kvinde skærpedes hendes hidtil svundne syn, og en betændelse i overarmens led forsvandt; moderen var helbredt for smertefulde blodpropper i benene – siden behøvede hun ikke mere de stramme forbindinger, og gik uden vanskelighed. Den unge kvinde tænkte, da hun knapt havde mærket helbredelsen, indtrængende på sin mand, der var blevet hjemme i forretningen med en alvorlig iskiaslidelse. Nøjagtigt på samme tid begyndte manden (omkring 100 km borte!) af mærke forandrede smerter og en slags "rumsteren" i sin krop, som hurtigt forsvandt igen. Siden har han ikke mærket noget til sin iskiaslidelse. For fuldstændigheden skyld kan roligt tilføjes, at der ikke var sket nogen fjernhelbredelse hos hr. St..., for hvem der også var blevet rettet en forbøn til Gröning. Alligevel: I en familie på fem syge blev 4 helbredt, deraf en blot ved at høre på et radiointerview, og en gennem en udtalt fjernhelbredelse, uden intensiv tankemæssig indstilling på dette.

Det kan derfor på ingen måde henvises til området for legende eller overtro, når kendere af Grönings arbejde regner det for muligt, at Grönings virke kan have en gunstig indflydelse på sundheden gennem dokumentarfilmen.

Videnskabens mening

Om dette har vi også spurgt en repræsentant for den psykologiske videnskab, der heller ikke regner disse hændelser for udelukket. Begrundelsen for hans anskuelse åbner interessante nye synspunkter til hele problemet Gröning. Under afvisning af den udbredte, men uden tvivl forkerte teori, at Gröning helbreder under suggestion, regner han følgende teori for tænkelig: Dybest i underbevidstheden af den menneskelige sjæl, lever fra forskellige urtidsbegreber ganske bestemte, udprægede billeder, der vel stammer fra menneskehedens allertidligste tider. I sit nuværende virkelige liv, søger mennesket ubevidst efter mennesker, der dækker over disse urbilleder, som på en eller anden måde er hans dybeste længsels mål. Til disse urbilleder hører også denne "helbredsgiver", som er i stand til at tage lidelser og sygdomme fra det plagede menneske. Og nu går vores hjemmelsmand ind for den opfattelse, at hele Bruno Grönings fremkomst, hans uselviske opofrelse for de syge, der for utallige mennesker helt dækker urbilledet af den, der giver helbredelse, ved det virkelige møde med Gröning udløser den frugtbare sjælelige harmoni hos dem, og at den helbredende virkning derved også kan helbrede fysiske lidelser.

Det er sandt, at heller ikke denne tydning vil være en udtømmende forklaring på Grönings helbredelser. Men den omfatter vel en ikke uvæsentlig del deraf – helt igennem tilstrækkelig til, frem for alt ved på filmen at se og høre Gröning, at kunne have en gunstig virkning på rent sjæleligt betingede sygdomme. Ganske særligt, når patienten hengiver sig til sin egen, troende modtagelighed for helbredelsen.

Hvor ofte er det ikke allerede bevidnet, at en dyb oplevelse – for eksempel en kunstnerisk frembragt musik – har skabt en løsnende kraft imod hjertekramper, mod stivnen i en plaget sjæl! Hvorfor skulle ikke dette ualmindelige møde med Bruno Gröning, gennem en forbilledlig fotografers kunst, hos en person, der tilmed tanke-mæssigt helt er indstillet på helbredelsen, eventuelt udløse en endnu mere tvingende kraft til helbredelse?

Ønsket om kursteder

Det ville godt nok være helt forfejlet nu at transportere nogen "vanskelige tilfælde" ind i biografen, og forvente, at de ville blive raske der. Det skal – så forståeligt det end er – siges endnu engang. Så enkle er tingene endnu ikke! Gröning selv understreger gang på gang, hvor nødig han selv midt i en massehelbredelse ser sådanne "alvorlige tilfælde", for deres behandling kræver i hvert fald lægelige for- og efterundersøgelser, men også en flere gange længerevarende og ønskelig individuel påvirkning af hans helbredende kraft. Så fører denne tankegang uvægerligt til udgangspunktet af vores betragtning, og til en klart udtalt konklusionen af filmen: at gøre Grönings helbredende kraft tilgængelig på godt organiserede kursteder, i første række for de alvorligt syge og handicappede, som den lægelige kunst efter menneskelig målestok ikke mere kan hjælpe. Det er frem for alt dem, der ser frem til ham som deres sidste håb, og det er også dem, han selv frem for alt vil tilføre sin kraft.

Bruno Gröning har erklæret, at han først vil bruge sin helbredende kraft, når de første af disse organiserede kursteder kan tages i brug. Så længe må de helsesøgende være tålmodige. Hvor længe dette vil vare, afhænger ikke af Gröning. Han har aldrig taget en øre for sin hjælp. Følgelig kan han "kun" stille sin kraft til rådighed for kurstederne. Hvor er nu de mennesker eller institutioner – folket synes meget tydeligt, at det skal være staten selv! – der indretter kurstederne med det nødvendige tilbehør, værelser, indretning, midler for hjælpepersonale? Hvor er de? Folket kalder på dem!!

Måtte filmen gennem den saglige gengivelse gribe forklarende ind om Gröning, og berede vejen for det, han med varmt hjerte og utrætteligt arbejde stræber efter:

At hjælpe mennesker,
at helbrede mennesker!

Fjerde særudgave – Gröning i film

Nummer 4, Rosenheim, i slutningen af oktober 1949

Udgiver: Zeitung-Blitz", Hans Bentzinger, Rosenheim, Prinzregentenstr. 3, Tel. 13 30.
Oplag: 100 000 – Tryk: Oberbayerische Drucherei, Rosenheim, Rathausstr. 4.

Kilde:

Hans Bentzinger (Hrsg.): Zeitungs-Blitz (Rosenheim 1949) nr. 4, oktober